

Snöpuddrade klippor vid Hovs Hallar i midvinters gråblå färgtoner.

Välkommen till
Nyhetsbrev nr 28-2015
från Kalle Eriksson och Bjäreförlaget

Ett Gott Nytt År
ber jag allra först att få tillönska.

Därefter:
Ett varmt tack
för alla positiva kommentarer om Nyhetsbrevet som kommit under det år som gått.
Det har förstås värmt. Och inspirerat....

Under årets sista skälvande minuter
är det naturligt att tankarna vandrar. Till året som gått och till det år, som nu väntar oss. I en sådan stund lockas jag att – än en gång - plocka fram Alf Henrikssons manande ord:

Den blickar aldrig framåt.

Den blickar aldrig framåt
som inte kan blicka bakåt.
Den sörjer illa för barnbarn
som saknar intresse för farfar.
Den vet föga om rummet
som inte har känsla för tiden.
Den tänker föga på andra
som blott lever här och nu

Ännu fler vill ha Nyhetsbrevet.

Praktiskt taget varje Nyhetsbrev under det gångna året haft nya läsare. Breven med önskemål om att få komma med på listan duggar tätt.

Nu är vi mer än ett tusen brevmottagare. Med det digitala utskicket finns det plats för ännu fler...

Det är denna tillströmning – tillsammans med alla positiva reaktioner från läsarna – som fått mig att fortsätta utgivningen.

Men: Samtidigt inser jag, att någon gång måste jag sätta punkt....

Vinjettbilden

till detta brev har jag tagit vid Hovs Hallar i midvintertid. En sådan där disig dag när det inte blir ljus ens mitt på dagen. Även i detta svaga midvinterljus, då naturen – de snöpudrade klipporna tillsammans med havet – går i olika grå nyanser, visar Hovs Hallar sin majestätiska skönhet.

Inför årsskiftet

går våra tankar – som nämnts - till såväl året som gått som till året som nu väntar.

Vad hände under 2015? Här hemma? Ute i världen? Vilka av det gångna årets händelser kommer att anses viktiga även för den som bedömer dem framöver?

Ute i världen är det kanske den väldiga strömmen av människor från världens oroliga hörn mot lugnare delar av samma värld som präglat året. De mänskliga problemen finns givetvis främst på de platser, där människorna förgör varandra med bomber, granater, kulsprutor och knivar. Där man riskerar att få halsen avskuren om man inte tillhör den rätta religiösa rörelsen. Där barn inte vågar gå ut från sitt hem av risk att bli dödad av kulspruteeld eller självmordsbombare. Där barn - i det kaos som råder - skiljs från sina föräldrar. Familjer skingras.

Ändå känns det ibland som att ordet *problem* kommer till flitigast användning i de rika länder till vilka flyktingarna strömmar för att rädda sina liv. Det känns underligt.

Mycket mer vore förstås att ta upp om världens händelser under 2015. Det globala miljöhotet, exempelvis. Dock: Detta och allt det övriga i världen blir för stort för att få plats i ett Nyhetsbrev.

På vår hemmaplan

har det förstås hänt en del under året.

Var och en som gör en sådan tillbakablick, gör det med utgångspunkt från vad som fastnat i ens eget minne. Så är det förstås även med mig.

Om jag vill råda bot på detta och få ett bredare anslag, kan jag ta fram mina klippböcker.

Där finns de viktigaste lokala händelserna så som de skildrats i den lokala pressen. Dessa klippböcker täcker kontinuerligt tiden från börjar av 1960-talet och fram till våra dagar. Allt detta – liksom mitt bildarkiv - är redan donerat till kommunens arkiv.

Överlämnas när det är dags....

En händelse som jag tror går till historien

I vår lokala historieberättelse är, att vi under 2015 satte punkt för en 130-årig epok.

Järnvägen över åsen gick i pension. Tunneln genom åsen har tagits i bruk. Den tunnel, vars födelseperiod varit en del av bjärebornas liv. 23 år!! Det projekt som så många retat sig över

– och förbannat – och som nu så många hyllar som något mycket positivt för vår bygd. Vad slutfacit blir får kommande generationer berätta.

De 130 åren med järnväg ÖVER åsen blev underlaget för den bok, som jag arbetat med under de senaste två åren. Boken, som redan efter några veckor ute på marknaden blivit slutsåld. (utom de få ex. som kan finnas kvar hos vissa bokhandlare).

Det var en miss jag gjorde när jag fastställde upplagestorleken. Jag har förstås redan talat om för mig själv, hur oklokt det var att inte begripa, att det runt om i vårt land finns ett stort intresse för järnväg och tåg och att Hallandsås och dess järnväg är ett välkänt fenomen bland dessa järnvägsvänner.

Beställningar fortsätter att strömma in. Inte bara gällande enstaka ex. Man beställer kartonger med ex.!! Vad göra ??

Ny upplaga???

I samband med tidigare bokproduktioner har jag aldrig ens snuddat vid tanken på tryckning av ny upplaga. Det krävs en viss volym för att underskottet inte skall bli alltför stort. Nu har det kommit så många förfrågningar och beställningar – främst från järnvägsintresserade personer (och föreningar) att jag kanske ändå åtminstone måste ta mig en funderare....

Kanske kan du som läsare ge mig vägledning. Jag tänker på dig som INTE redan skaffat boken och som skulle vilja ha den i händelse av att det bli ett nytryck..

Skriv en rad om det. Blir det väldigt, väldigt många, måste jag – kanske - ta mig ännu en funderare.....

Obs. Ditt svar är **inte** någon beställning. Bara en hjälp och vägledning för mig inför ett ev. beslut.

Ännu en bokproduktion under det gångna året

För min del präglades 2015 inte enbart av arbetet med boken om järnvägen över åsen. I början av året kunde jag – tillsammans med mina medarbetare inom V. Karups IF – slutföra arbetet med boken "80 år med V. Karups IF".

Att vara med och utforma en bok innebär, att man lär sig mycket om det ämne som boken handlar om. "På räls..." gav mig åtskilliga kunskaper om de 130 åren med järnväg över åsen. Arbetet med V. Karups IF:s jubileumsbok innebär för mig en nyttig lektion om den enorma förändring som ägt rum inom idrottens värld, framför allt den del av idrottsvärlden som våra "vanliga" idrottsföreningar tillhör. (Här hade jag först tänkt att använda beteckningen *småklubbar*, men tvekade inför ordet. Dessa idoga klubbar är verkligen inte "småklubbar" när det gäller antalet aktiva inom sina ungdomsavdelningar.)

Vid utformningen av boken var vår ambition just att peka på de stora förändringar som skett, när det gäller bredden på verksamheten.

En annan del av idrottens värld och dess historia

har under hösten lett till stor lokal uppmärksamhet, framför allt på tidningarnas insändarspalter. Vad kommer att hända med Sveriges Tennismuseum i Båstad? Efter det att kommunen sålde den fastighet i vilken museet är inrymt sedan dess tillkomst 1997, har frågan om att skapa nya lokaler blivit ett hett stoff. Förslag om underjordiska lokaler – under Dalmanska tomten i Båstad – har förts fram. Mot denna exploatering har kritiska röster höjts. Kritiken har inte riktats mot tennismuseet. Det är den tänkte platsen det gäller.

Jag har då och då –

med tanke på mitt "tidigare liv" i tennismuseet - blivit ombedd att gå in i debatten. Mitt svar har jag antytt redan i ett tidigare Nyhetsbrev. Nämligen: Under hela min aktiva tid har jag haft

som princip, att efter det att jag lämnat ett chefsuppdrag, har jag avstått från att kommentera mina efterträdarens göranden och låtanden. Den principen gäller fortfarande. Möjligen kan jag – om det blir fler Nyhetsbrev från min sida - tänka mig att säga något om, varför jag anser att Sveriges tennishistoria behöver ett hem och att det hemmet bör ligga i Båstad.

Året har lärt oss mycket

om vår förmåga – eller oförmåga - att leva upp till de ideal vi anser oss hylla. När jag använder ordet "oss" syftar jag på vår generation i stort. Vi hyllar allmänt begrepp som solidaritet och medmänsklighet. När sedan dessa ideal skall omsättas i konkreta åtgärder – exempelvis politiska beslut - blir det strax betydligt svårare. Ändå är det så, att det är just i de politiska besluten vi kan ge uttryck för våra allmänna ideal om exempelvis rättvisa och solidaritet. Att den sjuke och den som drabbats av annan olycka skall få hjälp. Att åldringen skall kunna uppleva trygghet. Att den arbetslöse får det stöd som behövs. Att barn som i kriget mist sina föräldrar och sina syskon och som hamnat i ett främmande land skall kunna känna sig välkomna och trygga.

Vi har fått se två helt olika bilder

när det gäller synen på att hjälpa de utsatta. Bilden av egoismen – "vi-och-dom-tänket" – finns där vid sidan om bilden av alla dem som vill hjälpa de nödställda.

Lika värmande som det är att ta del av dessa hjälpinsatser, lika isande kallt känns det, när man tar del av rapporter om att lokaler som var avsedda som tillfälligt tak över huvudet för dem som flytt från bomber och kanoner, nu blivit satta i brand eller när vi får lyssna till talet om att allt ont som sker i vårt samhälle har sitt ursprung i vi hjälper de nödställda.. Under det gångna året har solidaritetens budskap fått dela på utrymmet med egoismens.

För inte så länge sedan var det vi

svenskar som – liksom många andra europeer - var drabbade av svält och andra umbäranden, religiös förföljelse eller annat och som därmed hade anledning att bryta upp från hem och hembygd. I tusentals och åter tusentals gav sig svenskar iväg till ett land där de hoppades kunna starta ett nytt och bättre liv. Visserligen skall vi inte jämföra dagens Syrien med 1800-talets Sverige, men gemensamt är, att det i båda fallen handlar om människor som upplevt att de blivit utstötta på något sätt. Många människor i 1800-talets Sverige hade anledning att känna sig utstötta....

Detta gällde bl..a. många bjärebor.

Denna massutvandring från våra bygder, som pågick under flera årtionden, fick jag tillfälle att fördjupa mig i 1965. Jag var då nybliven redaktör för årsboken Bjärebygden. Vid den tiden var vi många, som ännu var gripna av Wilhelm Mobergs enastående epos om utvandringarna. Det kändes angeläget att i årsboken skildra utvandringen från vår egen bygd – Bjäre.

Vi bestämde oss för att ägna hela årsboken åt detta ämne. Det var en stor och lärorik upplevelse att fördjupa sig i denna massutvandring. Bjäre var en av de svenska bygder som hade särskilt omfattande utvandring.

När jag nu följer rapporteringen om massflykten från Syrien m.fl. länder är det naturligt, att mina tankar går till de människor i Bjäre, som på den tiden kände sig tvingade att bryta upp från hembygd, släktingar och vänner. Beslutet om att ge sig iväg innebar – åtminstone under den första delen av perioden – att man aldrig skulle återkomma till fädernebygden och sina anhöriga hemma i Sverige.

Min bokhandel

Först och främst: "På räls över Hallandsås under 130 år" är slutsåld hos oss på förlaget. Därmot kan det möjligen finnas enstaka exemplar i någon bokhandel samt i V. Karups IF:s Loppisbutik. Vidare finns den på biblioteken i Båstads kommun.

På mina tidigare böcker gäller forfarande rea-på-rea-på-rea-priser.

Boktitel	Ord. Pris.	"Rea-på-rea-på-rea-pris".
Så bleb Båstad tennis	225	60
Bilder av ett sekel i Bjäre	330	70
Vår bjärehistorie i bild	350	70
Bjärebor berättar om Bjäre	Slutsåld	
Strövtåg i Bjäres historia	330	140
På räls över Hallandsås under 130 år"		Slutsåld. (Se kommentar på annan plats.)

Hårt bokpaket med mjukt pris

Samtliga 4 tidigare böcker.: 1235 **300**

Mer info hittar du på www.bjareforlaget.com

Dags att välkomna det nya året

Vi gör det med att lyssna till Alfred Tennysons mäktiga "Ring out, wild bells". Eller på svenska:

*Ring, klocka, i bistra nyårsnatten.
Mot rymdens norrskenssky och markens snö.
Det gamla året lägger sig att dö...
Ring själavandring över land och vatten!*

*Ring in det nya och ut det gamla
I årets första, skälvande minut!
Ring lögnens makt från världens gränser ut,
Och ring in till sanningen till oss, som famla*

*Ring våra tankar ut ur sorgens häkten
Och ring hugsvalelse till sargad barm
Ring hatet ut mellan rik och arm
Och ring försoning in till jordens släkten.*

Osv.

Dikten skrevs för 165 år sedan. Tennysons manande ord känns fortfarande aktuella.....

Året är slut. För min del återstår frågan om jag skall fortsätta att ge ut Nyhetsbrev.

Plus en sak: att tillönska Dig ett **Gott Nytt År**

Kalle

Kalle Eriksson – Bjäreförlaget - Hallavaravägen 102 - 269 91 Båstad - 0431-365332